

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 312/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o., B., obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o. v dodatočnej likvidácii, B., a MUDr. V. S., S., zastúpených advokátom JUDr. Ľ. K., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 14/2012 zo 14. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o., obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o. v dodatočnej likvidácii, a MUDr. V. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2013 osobne doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o., B. (ďalej len

„sťažovateľka v 1. rade“), obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o. v dodatočnej likvidácii, B., a MUDr. V. S., S. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 14/2012 zo 14. decembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 33 Exre 1019/2010-2 z 29. apríla 2010 začal ex offo konanie o zrušenie dodatočnej likvidácie sťažovateľky v 1. rade a o odvolanie jej likvidátora, ktorá bola nariadená uznesením okresného súdu č. k. 33 Exre 1019/2010-18 z 13. apríla 2010. Uvedené konanie začal okresný súd na podnet Fondu národného majetku Slovenskej republiky doručený mu 15. apríla 2010 v súvislosti s nariadením dodatočnej likvidácie sťažovateľky v 1. rade na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 45 Cb 56/1999-1406 z 13. mája 2009. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 76/2009 zo 16. decembra 2009 v spojení s dopĺňacím uznesením z 10. marca 2010, ktorými boli rozsudok krajského súdu č. k. 45 Cb 56/1999-1406 z 13. mája 2009 a uznesenie tohto súdu č. k. 45 Cb 56/1999-1445 z 18. mája 2009 zrušené a konanie bolo zastavené, došlo k zániku práv pôvodne priznaných sťažovateľke v 1. rade citovanými rozhodnutiami, teda k zániku nároku sťažovateľky v 1. rade na náhradu trov konania v sume 1 966,85 € a jej nároku na akcie spoločnosti K., a. s.

Okresný súd uznesením č. k. 33 Exre 1019/2010-5 z 24. mája 2010 zrušil dodatočnú likvidáciu sťažovateľky v 1. rade a súčasne z funkcie likvidátora odvolal sťažovateľa v 3. rade. Okresný súd dospel k záveru, že zrušením citovaných rozhodnutí krajského súdu a zastavením konania zanikli predpoklady na dodatočnú likvidáciu, pretože sťažovateľke v 1. rade zanikli práva priznané uvedenými rozhodnutiami a spoločnosť nedisponuje žiadnym majetkom, ktorý by bolo potrebné likvidovať.

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 33 Exre 1019/2010-5 z 24. mája 2010 podala sťažovateľka v 1. rade odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 1 Cob 47/2012

z 31. januára 2012 odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v 1. rade prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu podala proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie. Najvyšší súd sťažnosťou napadnutým uznesením rozhodol o dovolaní sťažovateľky v 1. rade tak, že „dovolanie JUDr. L. K., B. odmieta“.

Sťažovatelia v odôvodnení sťažnosti uviedli, že namietaná vec skutkovo súvisí s konaním „Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cb 56/1999... v právnej veci žalobcu: C., spol. s r. o., B... právne zast. JUDr. L. K., advokátom... proti žalovaným: 1/ F., B... 2/ C., a. s., B., o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy odporcom v 1-vom rade a uloženie povinnosti žalovanému v 2-hom rade.

V tejto základnej veci, ako žalobca som sa súdnou žalobou domáhal vyslovenia neplatnosti odstúpenia od privatizačnej zmluvy žalovaným v 1/ rade... Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, žalobu bez dokazovania zamietol. Po mojom odvolaní NS SR rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom nariadil rozsiahle dokazovanie. Prakticky nebol tu ani jeden dôvod namietaný žalovaným pre odstúpenie od zmluvy a žalovaný vedel, že s tým uspieť nemôže, preto zvolil inú taktiku, a to procesne žalobu spochybniť. Najprv to bola námietka žalobného petitu, s čím sa odvolací súd vypořiadal. Potom to bolo vytvorenie podmienok pre spochybnenie právnej subjektivity žalobcu. V už uvedenej základnej veci žalovaný... docielil, že na C., s. r. o. bol vyhlásený konkurz subjektom, ktorý k tomu nemal oprávnenie, konkurzný súd konkurz nevykonal pretože... nezistil majetok a na základe toho dlžník bol vymazaný z obchodného registra pre nemajetnosť, aj keď majetok spoločnosti bol predmetom súdneho sporu. Na základe našej žiadosti bola OS Bratislava I nariadená dodatočná likvidácia C., s. r. o., a táto skutočnosť bola aj zapísaná do obchodného registra. Krátko nato žalovaný F. podal podnet na zrušenie dodatočnej likvidácie, ktorému podnetu Okresný súd Bratislava I... vyhovel a dodatočnú likvidáciu uznesením... zrušil a odvolal likvidátora.“

Podľa sťažovateľov „postup súdov... úmyselne smeruje k porušeniu našich základných práv a slobôd... spočívajúce v tom, že:

1/ Prejednanie súdne žalobou uplatneného nároku, ktorý bol procesne riešený na začiatku konania (ide o základnú vec Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 45 Cb 56/1999) bolo namietanými rozhodnutiami súdu... zmarené. Uvedený nárok tak nebol reálne vecne prejednaný súdom, čím došlo k odopretiu prístupu splnomocniteľov k spravodlivosti... a porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie;

2/ Napádané rozhodnutie o odmietnutí dovolania (i predchádzajúceho odvolania) vychádza v podstate z názoru súdu, že dovolateľ stratil právnu subjektivitu pre nemajetnosť - v dodatočnej likvidácii niet čo likvidovať - a keďže nie je nositeľom práv nemôže sa ani konať o likvidácii jeho majetku. Súdy však v rozpore s ústavnou ochranou majetkových (čl. 20) i procesných (čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) práv opomínajú skutočnosť, že dôvodom onej tvrdenej neexistencie majetku je to, že v základnom konaní popísanom vyššie došlo k formálno-procesnému zrušeniu právoplatného rozhodnutia deklaráčného existenciu majetku a majetkových práv sťažovateľov značného rozsahu, a k zastaveniu konania, ktoré rozhodnutie však bolo odôvodnené stratou právnej subjektivity v dôsledku zrušenia dodatočnej likvidácie subjektu. Súd tak dvoma súbežnými konaniami, v ktorých sa rozhodnutia vzájomne na seba odvolávajú v základných dôvodoch pre svoje výroky (v rôznej procesnej fáze), založil *circulus vitiosus*, ktorého výsledkom je vecné neprejednanie spochybneného majetkového práva sťažovateľa, odopretie akéhokoľvek, nieto ešte spravodlivého súdneho konania, a napokon neústavné vyvlastnenie majetku sťažovateľa mimo akéhokoľvek konania...;

3/ Napadnuté uznesenie NS SR je odôvodnené stratou právnej subjektivity sťažovateľa z dôvodu zrušenia dodatočnej likvidácie. Avšak otázka zrušenia/vykonania dodatočnej likvidácie je predmetom samotného súdneho konania v ktorom NS SR uvedené rozhodnutie vydal. Súd teda s poukazom na rozhodnutie v predchádzajúcom procesnom štádiu totožného konania odoprel možnosť sťažovateľa domáhať sa spravodlivosti riadnym či mimoriadnym opravným prostriedkom, v ktorom by sa dôvodnosť či nedôvodnosť použitého odôvodnenia (výroku súdu) mohla podrobiť preskúmaniu, a tak ho pozbavil ústavného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR;

4/ Bez opory v zákone či súdnom spise s účastníkom nekonal a konštruoval účastníctvo osoby právneho zástupcu na konaní, ktoré tak viedlo k účelovému odmietnutiu podania. ...

Z celých spisov vyplýva, že JUDr. E. K. je advokátom a mnou zvoleným na zastupovanie. Nesporne to vyplýva aj z opravného prostriedku, ktorý dovolací súd odmietol. Osobne na veci nie je nijako zainteresovaný ale len ako právny zástupca - advokát, chrániaci v rámci zákona záujmy zastupovaného.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 3 ods. 1. Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a práva vyplývajúceho z čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, z 14. decembra 2012, č. k. 3 Obdo 14/2012 porušené.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z 14. decembra 2012, č. k. 3 Obdo 14 /2012 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 500 EUR, ktoré je mu porušovateľ povinný zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR vo výške určenej podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v platnom znení, a to do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 14/2012 zo 14. decembra 2012 došlo k porušeniu ich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 3 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Z obsahu súvisiaceho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 33 Exre 1019/2010, ktorý si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 14/2012 zo 14. decembra 2012 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľov doručené

12. februára 2013 a v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť. Sťažnosť sťažovateľov osobne doručená ústavnému súdu 17. apríla 2013 bola preto podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľov bola podaná ústavnému súdu v čase (17. apríla 2013), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2013